EUROPA-
KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 12.7.2019
COM(2019) 335 final

RAPPORT FRA KOMMISSIONEN TIL RÅDET

om vurdering af de fremskridt, som Italien har meddelt Kommissionen og Rådet vedrørende inddrivelsen af den tillægsafgift, som mælkeproducenter skylder for produktionsårene fra 1995/1996 til 2001/2002

(i henhold til artikel 3 i Rådets beslutning 2003/530/EF)

RAPPORT FRA KOMMISSIONEN TIL RÅDET

om vurdering af de fremskridt, som Italien har meddelt Kommissionen og Rådet vedrørende inddrivelsen af den tillægsafgift, som mælkeproducenter skylder for produktionsårene fra 1995/1996 til 2001/2002

(i henhold til artikel 3 i Rådets beslutning 2003/530/EF)

Denne vurderingsrapport er udarbejdet i henhold til artikel 3 i Rådets beslutning 2003/530/EF af 16. juli 2003 om foreneligheden mellem en støtte, som Den Italienske Republik agter at yde sine mælkeproducenter, og fællesmarkedet (herefter "Rådets beslutning"), hvorefter de kompetente italienske myndigheder årligt skal aflægge rapport til Rådet og Kommissionen om de fremskridt, som de har gjort med at inddrive de beløb, som producenterne skylder i form af tillægsafgifter for produktionsårene 1995/96 til 2001/02.

I henhold artikel 1 i Rådets beslutning betragtes den støtte, som Den Italienske Republik yder mælkeproducenterne ved at træde ind og betale EU's budget det beløb, som producenterne skylder Den Europæiske Union i tillægsafgift på mælk og mejeriprodukter for produktionsårene 1995/96 til 2001/02, og ved at tillade disse producenter at tilbagebetale deres gæld ved hjælp af betalingshenstand uden renter over et antal år, undtagelsesvis som forenelig med det indre marked, på betingelse af:

– at gælden tilbagebetales fuldt ud i lige store årlige rater

– at tilbagebetalingsperioden ikke overstiger 14 år at regne fra den 1. januar 2004.

I henhold til artikel 2 i Rådets beslutning er ydelsen af støtten betinget af, at Italien angiver den samlede tillægsafgift for de pågældende perioder til Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL)[1], og at Italien i tre lige store årlige rater trækker den udestående gæld fra de udgifter, som EUGFL har finansieret for henholdsvis november 2003, november 2004 og november 2005. Italien har ved brev af 26. august 2003 behørigt angivet beløbet for den samlede tillægsafgift for de pågældende produktionsår. Den udestående gæld er behørigt fratrukket de udgifter, som EUGFL har finansieret for november 2003, november 2004 og november 2005.

I henhold til artikel 3 i Rådets beslutning aflægger de kompetente italienske myndigheder årligt rapport til Rådet og Kommissionen om de fremskridt, som de har gjort med at inddrive det beløb, som producenterne skylder i form af tillægsafgiften for produktionsårene fra 1995/96 til 2001/02.

De italienske myndigheder har i henhold til nævnte bestemmelse forelagt Kommissionen deres trettende rapport om betalingen af afdraget for 2017 ved brev af 9. november 2018 fra AGEA (Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura). Det understreges, at eftersom de to første afdrag (2004 og 2005) blev behandlet i en enkelt rapport (dokument KOM(2007) 34 endelig udgave af 30.1.2007), svarer denne rapport til det fjortende afdrag.

Nærværende rapport indeholder Kommissionens vurdering af de fremskridt, som de italienske myndigheder har meddelt for året 2017, hvad angår inddrivelsen af tillægsafgiften for både de syv produktionsår, der er omfattet af Rådets beslutning, og de produktionsår, der ikke er omfattet af Rådets beslutning.

[1] Siden den 1. januar 2007 erstattet af Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL).

Betaling af afgiften efter afdragsordningen af 2003

Rådets beslutning om at bemyndige Italien til at træde ind og indbetale den tillægsafgift, som mælkeproducenterne skylder, til Den Europæiske Unions budget, vedrørte 25 123 afgiftspligtige producenter i 2005, hvor Rådet udsendte sin første rapport. Dette tal var i 2017 faldet til 20 647.

Af det samlede antal producenter, der er omfattet af rapporten, og som skylder afgift for de syv produktionsår, som Rådets beslutning oprindelig vedrørte, har 15 431 valgt at betale efter afdragsordningen af 2003. De 15 431 producenter, som havde valgt afdragsordningen, skyldte i alt 345 mio. EUR i 2004, inden første afdrag blev betalt. Det svarer til ca. en fjerdedel af den samlede udestående tillægsafgift, som skyldes af de producenter, der har afvist at benytte sig af afdragsordningerne. Det ser således ud til, at et flertal af de producenter, der var ansvarlige for de mindre, individuelle leveringsoverskridelser, har valgt at tilslutte sig afdragsordningen. De producenter, der var ansvarlige for større, individuelle leveringsoverskridelser (ca. 8 000 producenter, hvis skyldige tillægsafgifter beløber sig til omkring 1 mia. EUR for de syv produktionsår), har derimod foretrukket ikke at indgå i afdragsordningen. Det skal dog bemærkes, at de italienske myndigheder hvert år har modtaget nye ansøgninger om at blive omfattet af afdragsordningen. I 2017 blev der indgivet 36 nye ansøgninger for et beløb på i alt 7 mio. EUR. Det fjortende afdrag på i alt 24 655 057,20 EUR skulle betales af 10 137 producenter og forfaldt den 31. december 2017. Ifølge de italienske myndigheders undersøgelser har 10 038 producenter tilsammen betalt 24 259 152,52 EUR i 2017. Det vil sige, at 99 % af producenterne har indbetalt 98,40 % af afgifterne rettidigt inden for rammerne af det fjortende afdrag. Den sidstnævnte sats ligger i gennemsnit på 97 % for de tidligere afdrag. Ifølge de italienske myndigheder var der efter afslutningen af den fjortende afdragsbetaling blevet tilbagesøgt et samlet beløb på 375,94 mio. EUR.

Selv om de nævnte procentsatser uden tvivl tyder på, at de producenter, der deltager i afdragsordningen, ønsker at opfylde deres forpligtelser, mener Kommissionen, at opfølgningen på de sager, hvor betalingerne ikke er registreret inden fristens udløb, er en vigtig indikator for det omfang, i hvilket de italienske myndigheder bestræber sig på at sikre, at ordningens betingelser overholdes, og at hele den skyldige afgift i sidste ende inddrives.

Med hensyn til det fjortende afdrag er der for de resterende 99 producenter endnu ikke registreret betalinger, hvilket svarer til et beløb på 392 784,39 EUR.

Ifølge den foregående årsrapport havde 209 producenter for den trettende afdragsperiode endnu ikke indbetalt afdrag svarende til 563 317,2 EUR pr. 31. december 2016. Ifølge oplysningerne fra de italienske myndigheder underrettede de centrale myndigheder de kompetente regionale myndigheder om alle disse sager med henblik på inddrivelse af hele det skyldige beløb (inkl. renter, der ikke er omfattet af afdragsordningen). Af de 209 producenter, der i første omgang antoges ikke at have betalt, viste det sig senere, at 103 af dem rent faktisk havde betalt. Derimod mistede de 106 producenter, som rent faktisk ikke havde betalt det trettende afdrag, muligheden for at deltage i afdragsordningen, og der blev indledt tvangsinddrivelsesprocedurer mod dem.

Det fremgår af de oplysninger, som de italienske myndigheder fremsendte for 2017, at betingelserne for anvendelse af den afdragsordning, der blev godkendt ved Rådets beslutning 2003/530/EF, er blevet overholdt, og at udviklingen i inddrivelsen af det beløb, som de producenter, der deltager i afdragsordningen for produktionsårene 1995/96 til 2001/02, skylder, vidner om en tilfredsstillende forvaltning.

Landbrugsbedrifter, som har fået frataget muligheden for at deltage i afdragsordningen

Når en producent undlader at betale et års afdrag, medfører det, at den pågældende udelukkes fra afdragsordningen, og producenten risikerer, at hele det skyldige restbeløb inddrives med renters rente.

I løbet af de fjorten år fra begyndelsen af afdragsordningen af 2003 har i alt 1 120 bedrifter fået frataget retten til at betale i afdrag, hvilket svarer til en samlet gæld i form af afdrag på 37 510 005,97 EUR.

Af dette beløb er 18 740 185 EUR imidlertid blevet betalt inden fortabelse af rettigheden, og 5 502 332,10 EUR er blevet inddrevet efter udtrædelsen af ordningen (ca. 30 % af det skyldige restbeløb), heraf 2 920 990,46 EUR, hvormed 320 bedrifters gæld blev fuldstændig afviklet. Det betyder, at den samlede udestående gæld nu beløber sig til 13 279 597,39 EUR og vedrører 800 bedrifter (ca. 70 % af det skyldige restbeløb).

Tallene viser, at den omhu, som de italienske myndigheder har udvist i forbindelse med opkrævningen af afgiften ved de producenter, der er blevet udelukket fra afdragsordningen på grund af manglende betalinger af afdrag, ikke er tilfredsstillende. Denne situation skal imidlertid ses i sammenhæng med det generelle problem med, at den italienske forvaltning ikke er i stand til effektivt at inddrive de beløb, der skyldes uden for nævnte afdragsordninger.

Udskydelse af betalingen med seks måneder og konsekvenserne heraf for så vidt angår statsstøtte

I henhold til artikel 2, stk. 12k, i det italienske lovdekret nr. 225 af 29. december 2010, efter ændringer nu lov nr. 10 af 26. februar 2011, tillod Italien henstand med betalingen af det skyldige afdrag for 2010, der i princippet forfaldt den 31. december 2010, i henhold til afdragsordningen af 2003, der blev vedtaget ved Rådets beslutning 2003/530/EF, til 30. juni 2011.

Ved afgørelse C(2013) 4046 final af 17. juli 2013 erklærede Kommissionen, at henstanden med betalingen af afgiftsraterne på mælk, der forfaldt den 31. december 2010, udgjorde statsstøtte, der var uforenelig med det indre marked. Desuden fandt Kommissionen, at støtten havde medført en tilsidesættelse af de betingelser, der var opstillet i Rådets beslutning 2003/530/EF, og i sig selv havde skabt en ny statsstøtte til fordel for modtagerne i strid med de rammer, som Rådet havde fastlagt, som er ulovlig efter artikel 1, litra f), i forordning (EF) nr. 659/1999, og ligeledes uforenelig med det indre marked.

Kommissionen pålagde i afgørelse C(2013) 4046 final Italien at inddrive den uforenelige støtte med renters rente fra modtagerne af betalingshenstanden.

De italienske myndigheder havde taget de administrative skridt, som var nødvendige for at inddrive støtten. Den 8. november 2013 indbragte Italien dog Kommissionens afgørelse for Retten (sag T-527/13). Den 24. juni 2015 afsagde Retten en dom, hvori den delvist annullerede Kommissionens beslutning. Den tilsluttede sig Kommissionens opfattelse: at henstanden med betalingen af de afgiftsrater, der forfaldt den 31. december 2010, udgjorde statsstøtte, men den forkastede Kommissionens påstand om, at betalingshenstanden havde

udgjort ny statsstøtte til fordel for dem, der havde nydt godt af den, i strid med Rådets beslutning. Kommissionen indbragte Rettens dom for Den Europæiske Unions domstol (sag C-467/15 P). Den 25. oktober 2017 stadfæstede Domstolen i sin dom i sagen gyldigheden af Kommissionens afgørelse C(2013) 4046 final, som Retten havde annulleret delvist i sin dom af 24. juni 2015 (sag T-527/13). De italienske myndigheder blev således opfordret til at træffe og gennemføre de nationale foranstaltninger, der var nødvendige med henblik på gennemførelse af afgørelse C(2013) 4046 final, indtil hele den støtte, der var ydet i henhold til afdragsordningen, var inddrevet. De italienske myndigheder har hidtil fremsendt oplysninger om støttemodtagerne og de beløb, der skal inddrives. Disse oplysninger mangler at blive udfyldt, og der skal fremlægges dokumentation for inddrivelsen.

Skyldig tillægsafgift for produktionsåret 2002/03

For produktionsårene 1995-2002 betalte Italien i henhold til Rådets beslutning 2003/530/EF tillægsafgiften til EU's budget i producenternes sted.

I henhold til Rådets forordning (EF) nr. 1788/2003 af 29. september 2003 har medlemsstaterne siden 2004 betalt tillægsafgiften direkte til Den Europæiske Unions budget.

Derimod er produktionsåret 2002/03 hverken omfattet af Rådets beslutning eller af den nye ordning, der blev indført i 2004. På grund af overskridelsen af Italiens nationale kvote skyldte de italienske mælkeproducenter, der havde ansvaret for overskridelsen, EU's budget 227,76 mio. EUR for produktionsåret 2002/03.

Af dette beløb skylder de berørte mælkeproducenter stadig 118,4 mio. EUR i tillægsafgifter til EU's budget.

Afgifter, der skal inddrives for produktionsårene 1995/95-2008/09, og som hverken er omfattet af afdragsordningen af 2003 eller ordningen for tilbagebetaling af 2009

Det blev allerede i de tidligere rapporter understreget, at afdragsordningen af 2003 og ordningen for tilbagebetaling, som Italien indførte i 2009 (med en rente svarende til en referencerente for EU forhøjet med flere procentpoint) i realiteten kun omfatter en lille del af det afgiftsbeløb, der skal inddrives, nemlig 410 mio. EUR, dvs. 17,8 % af det beløb, der skal inddrives. Pr. 31. december 2017 var 385 mio. EUR allerede blevet inddrevet i henhold til afdragsordningen af 2003 og ordningen for tilbagebetaling af 2009. Det følger heraf, at kun en meget lille del af det samlede beløb, der skal tilbagebetales, er fortsat omfattet af disse mekanismer, nemlig 25 mio. EUR (i henhold til tilbagebetalingsordningen fra 2009).

I realiteten er hovedparten af det samlede beløb på 2 303 mia. EUR, der skal inddrives i form af tillægsafgifter for produktionsårene 1995/96 til 2008/09, som Italien har indberettet, ikke omfattet af ovennævnte instrumenter.

Mens det af oplysningerne i de italienske myndigheders rapport om det fjortende afdrag fremgår, at den nuværende samlede inddrivelse af tillægsafgiften inden for rammerne af den afdragsordning, der blev indført i 2003, er tilfredsstillende, gælder det samme ikke for opkrævningen af inddrivelige beløb, der ikke er omfattet af ordningen for tilbagebetaling eller afdragsordningen (1 283 mia. EUR), særlig når det gælder inddrivelsen af eksigible beløb (888 mio. EUR).

Kommissionen har i de på hinanden følgende vurderingsrapporter, som den har fremlagt for Rådet siden 2010, gentagne gange gjort opmærksom på, at den er utilfreds med, at der ikke

sker væsentlige fremskridt med inddrivelsen af den inddrivelige tillægsafgift for mælk, der ikke er omfattet af ordningen for tilbagebetaling eller afdragsordningen.

Det fremgår af de oplysninger, som de italienske myndigheder har fremlagt i deres rapport om det fjortende afdrag, at der ikke er sket større fremskridt med hensyn til den faktiske inddrivelse af den afgift, som ikke er omfattet af afdragsordningen. De italienske myndigheder oplyser ganske vist, at det inddrivelige beløb er vokset til 112 mio. EUR, og at 837,2 mio. EUR er ved at blive inddrevet via søgsmål (tvangsinddrivelse), men der er endnu ikke meldt om konkrete betydelige fremskridt.

På grund af størrelsen af de ubetalte afgiftsbeløb og varigheden af den situation, hvor de ubetalte beløb ikke inddrives, må det konkluderes, at de italienske myndigheder ikke har sikret EU-rettens effektivitet og funktionsdygtighed.

Det er i øvrigt baggrunden for, at Kommissionen har anlagt et traktatbrudssøgsmål ved Den Europæiske Unions Domstol i medfør af artikel 258 i TEUF (sag C-433/15).

Ved dom af 24. januar 2018 tog Den Europæiske Unions domstol Kommissionens søgsmål til følge: Den konstaterede, at Den Italienske Republik har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den, idet den har undladt at sikre, at den skyldige tillægsafgift for overskudsproduktionen i Italien i forhold til størrelsen af den nationale kvote fra det første produktionsår, hvor tillægsafgiften reelt blev pålagt i Italien (1995/1996), til det sidste produktionsår, hvor der i Italien blev foretaget overproduktion (2008/2009),

– rent faktisk blev opkrævet fra de enkelte producenter, der havde bidraget til hver produktionsoverskridelse

– samt betalt i rette tid efter meddelelse om det skyldige beløb af køberen eller producenten i tilfælde af direkte

– eller, når den ikke blev betalt i rette tid, registreret og eventuelt krævet betalt af disse købere eller producenter.

Konklusion

Ved udgangen af det fjortende år for anvendelsen af den afdragsordning, der blev indført ved Rådets beslutning 2003/530/EF, finder Kommissionen, at de fremskridt, som de italienske myndigheder har gjort med inddrivelsen af de beløb, som de producenter, der har valgt at indgå i afdragsordningen for produktionsårene 1995/96 til 2001/02, skylder i form af tillægsafgifter, for så vidt som betingelserne for anvendelse af den afdragsordning, som Rådet godkendte i 2003, er overholdt, vidner om en tilfredsstillende forvaltning af denne ordning.

Med hensyn til de beløb, der ikke er blevet inddrevet via ordningen for tilbagebetaling eller afdragsordningen, understreger Kommissionen, at Den Europæiske Unions domstol ved dom af 24. januar 2018 stadfæstede det traktatbrud, som Kommissionen har foreholdt Den Italienske Republik. Det påhviler nu de italienske myndigheder efter artikel 260 i TEUF at træffe alle de nødvendige foranstaltninger til opfyldelse af Domstolens dom og dermed omhyggeligt at indføre en effektiv ordning til inddrivelse af de skyldige beløb, der medfører reelle og mærkbare resultater i form af en nedbringelse af de ubetalte beløb. Kommissionen følger opmærksomt de italienske myndigheders gennemførelse af Domstolens dom.